

ПЕТЪР БОБЕВ
ГОНИТБА ИЗ ЮЖНИТЕ
МОРЕТА

chitanka.info

Боби бутна романа настрана и се замисли. Не е възможно! Да осъдят на смърт невинен човек и никой да не го защити! Това са писателски измислици — да стане по-интересно.

Звънешът издръжка глухо. Боби скочи, но преди да стигне до входната врата, баба му Патриция го превари и отвори. В антрето влязоха двама едри, грубовати мъже. Единият показва значката под ревера си.

— Къде е мистер Петер Станкоу? — запита той.

Гласът на старата жена потрепера:

— Защо ви е?

— Във връзка с убийството на адвоката Вилис.

В това време Боби съзря между рамената им, навън до дворната врата, трети мъж. Който го видеше веднаж, не можеше да го забрави никога. Едър, с широки плещи и къдрава огненочервена брада. Стоеше и чакаше. Неволно Боби си помисли: „Такъв не би трябало да става детектив. Личи си отдалеч.“

Човекът със значката се озърна:

— Търся мистер Станкоу.

— Замина... В чужбина... В България...

— А кога ще се върне?

— След три месеца.

Момчето се дръпна в стаята си пребледняло. Цял Сидней говореше за това убийство. Преди да издъхне, адвокатът Вилис успял да каже, че убийците приказвали на някакъв непознат език, може би славянски.

Нима подозираха баща му, Петър Станков, който беше също така славянин — българин? Но баща му не беше убиецът. Та нали същата вечер Боби не се бе отделял от него — и на кино, и на вечеря в ресторант. Само че как да го докаже? Кой ще повярва на алибито му, щом като единствен свидетел е неговият син?

Погледът му отново се закова върху заглавието на прочетената книга: „Съдебна грешка“. Нима и баща му щеше да стане жертва на съдебна грешка?

Той стисна юмруци. На всяка цена трябваше да го предупреди — да не се връща преди издирването на истинските убийци!

Петър Станков, емигрант от България още преди войната, беше заминал преди три дни за родината си хем да закупи зеленчукови

семена за семенарския си магазин, хем да се види с близките си.

Боби се измъкна през задния вход и припна към пощата. Взе телеграмната бланка, извади писалката. Но се поколеба. Какво трябваше да напише, та да не разберат?

В същия миг видя детектива с червената брада. Изтръпна. Значи го бе проследил. Той остави бланката и все зад гърбовете на другите посетители се измъкна навън. Прибра се тутакси в къщи. На прага срещна баба си.

— Отидоха ли си? — запита той.

— Да. Търсели го като свидетел.

Боби избухна:

— Лъжат! Не е като свидетел! Ами искат да го арестуват. Хитреци! Заблуждават — да не будят подозрение.

Баба му го поглади по главата да го успокои, после излезе на улицата, а той се вмъкна в стаята си и извади лист за писмо. Безспорно полицайт щяха да го прочетат, затова трябваше да го съчини така, че да не разберат нищо.

Но как? Престъпниците имат шифър. Ex, защо и той не бе уговорил с баща си някакъв таен език?

Изведнаж му хрумна нещо ново. Ами ако той самият замине за България — да го предупреди, пък и да види родината си!

За Боби да намисли значеше да действува. Той беше истински син на баща си, който някога, още като момче, решил да отиде в Австралия и отишъл. В София се мушнал под вагона на международния влак и там, върху оста на колелата, сред шум и грохот поел по света.

В същия миг Боби съгледа през прозореца детектива с червената брада, който тъкмо влизаше в градинката. И в романа полицият се наричаше Червената брада.

Момчето излетя през вратата и хукна по улицата. Чу подире си тежките бягащи стъпки, чу и виковете на детектива:

— Боби, стой! Стой!

То се знае, не спря. Рече си наум: „Трудно ще стигнеш Боби Станков, най-добрая бегач в училището!“ И затича още по-бързо. В момента, когато свиваше в първата пресечка, един камион потегли. Малкият беглец се хвани за сандъка и се прехвърли вътре. Сви се сред наредените чували, докато камионът набираше скорост. Наляво,

надясно. И пое по магистралата. От витрините под опънатите над тротоарите навеси поглеждаха белобради дядомразовци, прегърбени под товарите на препълнените си найлонови торби и яхнали станилови шейни с рогати северни елени от пластмаса, които препускаха върху дебели пластове памучен сняг. Пред универсалния магазин кимаше с глава петнадесетметров дядо Коледа.

После камионът тръгна по моста над залива Порт Джексън. Казваха, че бил най-големият висящ мост на света, дълъг два километра, висок петдесет метра и широк петдесет метра. Отдолу минаваха преспокойно и най-големите океански параходи. Редом с асфалтената лента, омекнала от жегата, запълнена с цяла река автомобили в шест редици, лежеха две железопътни линии, по които от време на време профучаваше грохотещ влак, две трамвайни линии и два тротоара за пешеходците. Край залива се бе ширнал двумилионният Сидней. Кокетните сгради с розови, зелени и жълти покриви се издигаха сред свежата зеленина на парковете, над ярката пъстрота на градините и белия пясък на алейте. Не напразно сиднейци се гордееха със своя град, най-големия град на континента, не напразно го бяха кръстили „Южната кралица“.

Камионът достигна отсрещния бряг, прекоси промишления квартал и пое на юг, по шосето за столицата Канбера, а Боби се изтегна по гръб върху пълните чували. Загледа се в плътната облачна пелена, която от една седмица насам беше забулила обикновено тъй синьото небе и през час-два обливаше света е потоци вода. „Ex, ако аз не му избягам — помисли си Боби, — кой друг ще му избяга?“

Беше влажно и задушно. Наблизаваше Коледа. А в Австралия Коледа е посред лято, когато валят и дъждовете. Зимата е суха. Всичко изсъхва. Преди да тръгне, баща му разправяше, че сега в България е зима, полето и къщите са покрити със сняг, реките — скованы в лед.

Камионът продължаваше да лети по асфалтеното шосе през обраслата с високи евкалипти савана. Боби беше слушал, че този евкалипт е най-високото дърво на света, по-високо от петдесететажен небостъргач. Под такъв великан не оцелява ни дърво, ни храст. Защото има мощнни корени, които проникват до седемдесет метра дълбочина и пресушават почвата като помпа. Остават само тревите, чийто корени са плитки. Чудна гора, гора-пасище! От хоризонт до хоризонт насечено с бодлива тел на огромни четириъгълници, в които пасяха безброй стада.

Равнина като тепсия. Всяко момче знае, че Австралия е най-малкият континент на света и най-плоският, най-ниският.

Неусетно Боби заспа. Събуди го груб глас:

— Ами ти бе? Как си попаднал тук?

Момчето отвори очи. Валеше силен дъжд. Шофьорът бе спрял да завие товара с брезент и така го бе открил.

— Аз... Аз...

— После ще се изясняваме. Сега помогни да опънем чергилото!

След една минута измокреното момче седеше в кабинката.

— Е, разправяй!

Боби се запъна:

— Отивам... В Мелбърн... Да, в Мелбърн... При леля...

Шофьорът го погледна недоверчиво с крайчеща на окото.

— А вие? — запита Боби. — Накъде?

— Към Уелс. На фермата.

— Ваша ферма?

— Ами, моя! Стригач съм, ратай. Босът, господарят, ме изпрати да откарам в Сидней месо. Аз пък се явих на конкурса за най-добрия стригач. Ако бях спечелил, щях да имам и аз ферма. Но без късмет за къде? Победителят острига само една овца повече от мен. И ето — сега пак съм ратай. Пак ще стрижа чужди овце. — Той плю през прозореца. — Овце! Навред овце! Валутата на Австралия! На мериносов косъм се крепи лирата ни. Но мен не крепи.

Той отби от пътя, да не сгази двама полуоголи черни туземци.

— Виж, тези са по-зле и от нас! Те, някогашните господари на страната. Ха, ха! Белите ги стреляли и ги трювали като плъхове, за да очистят от тях пасища за овцете си.

Изведнаж той се обърна към пътника си:

— В Канбера ще те предам в участъка — да те върнат в къщи. И моят син веднаж така, без да пита...

Боби замъркна изтръпнал. А шофьорът продължи, сякаш не бе казал нищо тревожно:

— Телените огради вече са излишни. — И посочи вкопаната в земята мрежа, която се простираше до хоризонта. — Дедите ни докарали зайците. Харесвало им заешко печено. А тук няма хищници. Само дивото куче динго. Зайците се намножили толкова, че не оставляли трева за овцете. Доскоро те бяха най-страшните ни врагове.

Стреляхме ги, тровехме ги, докарвахме от Европа лисици. Напразно. Най-сетне учените се сетиха да ги заразявате някаква заешка болест, та си отдъхнахме. Останаха само кенгуруите...

Внезапно моторът захърка, задави се и спря. Боби неусетно бе завъртял кранчето на горивото. Шофьорът изскочи навън, вдигна капака на мотора. „Аз от истинския детектив избягах — рече си Боби, — та с един шофьор ли няма да се справя?“ И хукна през полето. Тича около четвърт час, без да спре. Напреде му се изпречи четириметрова зелена преграда — акациев скреб, един от тези непроходими храсталаци, които някога, преди прокарването на пътищата, са

принуждавали пътешествениците да ги заобикалят с дни и седмици поред.

Беглецът спря и се озърна. Открил пакостта, шофьорът тъкмо подкарваше камиона си. Боби вече можеше да се върне на автострадата, да се качи на някоя друга кола.

В този миг чу дрезгав глас:

— Стой! Не мърдай!

Извърна се рязко. Насреща, пред шестметровото тревисто дърво, подобно на израсла върху дървена колона туфа суха трева, стоеше разкрачен полуогол дивак, вдигнал над главата си кривия бumerанг. Боби се разтрепера. Нима щяха да го опекат и да го изядат?...

Кривото дървено оръжие профуча на метър от ухото на Боби и той, успял най-сетне да се опомни от първия ужас, хукна да бяга. Но насреща му се изпречи втори туземец.

— Стой! — викаше нападателят. — Не бягай!

Боби спря. Забрави, че е най-добрият бегач в училището. Нямаше изход. Приготви се за най-лошото.

Австралиецът го настигна и го хвана за ръката.

— Не се плаши! — рече той. — Ами ела да видиш!

И го отведе назад. На земята потръпваше със смазана глава къса дебела змия, с жълт корем и сив ивичест гръб.

— Змията на смъртта! — изпъчи се туземецът. — Ако не беше Бунда-Бунда, малкият господин щеше да бъде мъртъв.

Боби прехапа устни, припомnil си изведнъж, че в Австралия има най-много отровни змии.

— Отде знаеш английски? — запита той.

— Бунда-Бунда работи в Мелбърн. Докер. Понякога той идва при племето си. А какво търси тук малкият господин?

— Отивам за Мелбърн.

— Хубаво! И Бунда-Бунда тая вечер ще пътува.

Другият туземец изкрешя нещо и Бунда-Бунда хукна подире му. После двамата запълзяха през тревите. Боби ги последва. Наблизо, срещу вятъра, двадесетина кенгури пасяха буйната кенгуровска трева. Бунда-Бунда се изправи и метна копието си, което профуча и се заби в едно животно. Малките се метнаха в торбите на майките си, които побягнаха в саваната с огромни, дълги десет метра и високи три метра скокове. Само удареното животно остана на тревата сред локва кръв.

— Ще има пиршество! — рече доволният ловец.

Запали огън и го натрупа с мокра трева, а другарят му разви една рогозка. Двамата хванаха краищата ѝ и закриха дима. После я отместиха. Нагоре полетя като балон кълбо дим. Пак закриха огъня и отново го откриха. Това беше той, прочутият австралийски димен телеграф.

— Племето ще дойде скоро — обясни Бунда-Бунда. — И младият мистър ще му бъде гост. Рядко се случва такъв лов. Обикновено хората гладуват. Само гущери и личинки. Много гладуват. Затова Бунда-Бунда стана докер. Да гладува по-малко.

Седнаха да чакат до убитото кенгуру. На двадесетина крачки от тях през тревата шуртеше бистър поток. По едно време Боби видя как от една дупка на брега се подаде някаква човка.

— Я! — възклика той. — Патка! В земята!

— Не е патка! — рече Бунда-Бунда. — А птицечовка!

Боби се усмихна. Разбира се, че е птицечовка! Той ли нямаше да знае? Макар че много-много не се интересуваше от зоологията, защото умът му беше повече в моторите, но това бе запомнил — птицечовката рови земята като къртица, плува като видра, има човка вместо муцуна. Уж бозайник, пък снася яйца като гущер, а когато измъти малките си, ги кърми с мляко.

Ами това? Върху най-ниския клон на съседния евкалипт, на десетина метра височина, се раздвижи някаква рошава топка.

— Коала! — подсказа му Бунда-Бунда, като проследи погледа му.

Наистина коала, малкото торбесто мече, което живее сред клоните на евкалипите и се храни с листа. Бавно, тромаво и добродушно като кукла-мече. Беше го виждал в зоопарка.

След малко пред тях застанаха безшумно десетина полуоголи черни мъже, въоръжени с бумеранги и широки като лопати копия, татуирани с племенните си отличия. А зад тях стояха натоварени като добичета жените им, понесли на гръб децата си, колчетата за изравяне на корени, брадвите, тенекиените кутии за готове и торбичките, в които събираха семена, бръмбари и личинки.

Скоро огънят лумна. Жените опекоха кенгуруто и змията на смъртта, наготовиха в кутиите някакви свои гозби, но Боби яде само кенгурско мясо. Не се реши да опита змията, а към личинките не посмя дори да погледне, за да не повърне.

Когато притъмня съвсем, спасителят му стана:

— Утре Бунда-Бунда трябва да бъде в Мелбърн.

Племето ги изпрати до автострадата. Черният докер облече дочените си дрехи и застана на сред път. Една камионетка намали скоростта си.

— За Мелбърн! — извика Бунда-Бунда.

— Имаш ли позволително? — запита от колата.

Той показа документите си. После заобиколи и се качи в сандъка. С него незабелязано се вмъкна и Боби.

След половин час на хоризонта се открои черният контур на планината Косчушко с най-високия връх на Австралия Таундсенд, малко по-висок от Витоша, в чието подножие блестяха хилядите светлини на столицата Канбера. Боби беше ходил там. Малък, спретнат град. Като парк. Само правителствени учреждения и жилища, без никакъв завод. Чист и хубав.

Но шосето мина на страна от града и продължи на юг. Боби неусетно заспа. Когато се събуди, видя, че колата стоеше в едно открито кино, сред множество други автомобили. Той не се учуди, защото в Австралия в много от летните кина зрителите идват така, с автомобилите си, и гледат отвътре.

Филмът свърши скоро и колата отново потегли на път. Бунда-Бунда и Боби заспаха. Събудиха се по светло. Камионетката продължаваше да лети по асфалта. Лятното слънце препичаше жестоко през разкъсаните облаци. Евкалиптите с отпуснатите си листа, обърнати ребром към светлината, почти не даваха сянка. Тук-там се мяркаха грубоцветни боабаби с чудовищно дебели столове. Подплашени от колите, през саваната препускаха щрауси ему. На големи орляци като врабчета прелитаха зелени вълнисти папагалчета. Ето, наблизиха Мелбърн! Сред прекрасните паркове се виждаха разкошни вили, които се умножаваха всяка минута, докато неусетно автострадата навлезе в града. Сградите ставаха все по-големи, все по-остарели и занемарени и накрай, към центъра, заприличаха на рзвалини. Сякаш някой шегобиец-магьосник беше обърнал света наопаки и вкарал в центъра на града бордите на крайните квартали. Богатите се стремяха да се отдалечат от центъра, от неговия шум и дим. Затова градът се бе разпростроял на шестдесет километра по бреговете на Мелбърнския

залив. В средата, около многоетажното Сити, деловия център на града с магазините, канторите, банките и заводите, живееха само бедняците.

Колата едва успя да се измъкне от запъхтяното автомобилно стадо към кейовете. Когато тя най-сетне спря, малкият беглец чу как другарят на шофьора каза:

— Боби казал на стригача, че ще пътува за Мелбърн...

Той трепна. Погледна в шофьорската кабинка. Ниско прехлупената шапка закриваше лицето на този, който говореше, но брадата му личеше ясно, огряна от яркото слънце.

Червенобрадия!

Боби докосна с ръка черния си спътник:

— Казвай как да се измъкна!

Червенобрадия се обърна назад:

— Хайде, пристигнахме!

Бунда-Бунда излезе, благодаря и се вмъкна в тълпата чернокожи докери, които го посрещнаха шумно. Пошушна им нещо и те го последваха, обградиха плътно колата.

— Мистер — обърна се австралиецът към шофьора. — За благодарност ще ти натоварим камиона бесплатно. Къде е стоката?

Боби разбра хитростта; разбра, че опитват да отклонят вниманието им. Измъкна се и хукна към кея. Но Червенобрадия го съгледа и се спусна подире му. Тълпата го обгради, засути се глупаво, спря го. Докато той успее да се измъкне от обръча й, Боби достигна пристанището. Някакъв кораб тъкмо се отлепваше от кея. Беглецът не се замисли, а скочи, улови се за фалшборда и се прехвърли вътре. Никой не го бе забелязал. Той се озърна и мигновено се мушна под брезента на най-близката спасителна лодка. Сам се възхити от себе си, че и тоя път се измъкна. Като в романите.

Дял ден престоя жаден и гладен в скривалището си под напеченото платнище. От време на време, за да не му прилошее от жегата, надигаше крайчеца му, колкото да го лъхне морският вятър, но тутакси го отпускаше, щом зърнеше някоя сянка. Все пак успя да види как корабчето се измъкна от залива през тесния пролив и навлезе в открито море. Видя и изпълнените с летовници плажове, оградени с телени мрежи против акули. По слънчевата сянка разбра, че пътува на юг. Това откритие изпълни сърцето му с тревога. На юг е Антарктида, полюсът, а Боби трябваше да пътува на север. Натам е България.

Едва с настъпването на вечерната прохлада той задиша по-спокойно. Отпусна се и заспа. Събуди се рано. Надзърна навън. В далечината зад кърмата потъваше в хоризонта някаква скалиста земя. Навярно беше остров Тасмания. Това име веднага му припомни романтичната легенда, която бе чул наскоро. Младият капитан Абел Тасман обичал една девойка. Обичала го и тя. Но бащата, губернаторът на Холандска Индия Ван Димен, не им разрешил да се оженят. Той дал на младежа два прогнили кораба и го изпратил да открива нови земи. Надявал се, че бурите и рифовете ще го избавят от нежелания зет. Но Тасман не загинал. Открил Австралия и я нарекъл Нова Холандия. Достигнал Тасмания, кръстил я Ван Дименова земя, а северния остров на Нова Зеландия нарекъл с името на любимата — Земя Мария Ван Димен. Впоследствие хората дали на остров Ван Димен сегашното му име Тасмания, наказали посмъртно коварния тъст.

Боби изведнаж пусна брезента. Няколко души спряха на две крачки от него. Някой каза:

— Обикновено се потуляват в лодките. Проверете най-първо тях!
Телеграмата е ясна. Беглецът е на нашия кораб.

И в следната секунда груба ръка отдръпна покривката.

— Я излизай веднага! — изкрещя надвесеният отгоре му брадат моряк. — Че ей сега ще те хвърля на акулите!

Малкият контрабандист се озърна безпомощно. Видът на моряка издаваше, че е способен да изпълни заканата си.

— Марш в камбуза! — заповяда брадатият. — Ще белиш картофи, ще миеш чинии! Да не мислиш, че ще те храним гратис!

Сред смях и закачки Боби се втурна към кухнята, където го посрещна с касапски нож в ръка облеченият в бяло кок.

Тук Боби разбра, че е попаднал на кораб, тръгнал на лов към бреговете на Антарктида. Страшният брадат моряк се оказа старши харпунерът на кораба. Зад десетте малки китобойци, пръснати ветрилообразно в океана, плаваше големият кораб-база, където убитите китове се превръщаха на бурета мас, месни консерви, туткал, торове и какво ли не. Както от прасетата, така и от китовете нищо не се хвърляше.

На третия ден срещнаха първия довлечен от теченията айсберг, сякаш изникнал сред изумруда на океана мраморен остров, наяден от вълните във фантастични пещери и блъскави зъбери.

Наблюдателят на марсовата площадка се провикна:

— Китове! По курса!

На палубата настана оживление. Боби забрави работата си в готварницата, залепна на парапета. Наоколо ту тук, ту там изригваше бял гейзер, изплискваше струята си и изчезваше. Мярваше се китска опашка като гигантска черна пеперуда и потъваше в дълбините. Корабът намали ход. Наближи един просторен ръждив гръб, обливан от вълните като подводна скала. Харпунерът се сви над оръдието като дебнеща котка. Всички замряха пред очаквания изстрел.

Неочаквано китът се долепи в борда. Корабът направи опит да се отдръпне, та стрелецът да насочи оръдието. Но китът го последва неотльчно. Как не опита харпунерът да докара плячката на прицел — напразно!

Нависнали по перилата, свободните от вахта моряци викаха полуушеговито-полусърдито:

— Брек! Брек!

Така с този вик съдията разделя на ринга вкопчаните в клинч боксьори.

— Пфу! — изруга накрай харпунерът. — Само си губим времето. Това не е кит, а професор!

Кокът обясни на малкия си помощник:

— Стрелян кит! Отървал се е веднаж. Поумнял. Разбрал къде е най-безопасно.

Китобоецът се насочи към друга жертва, която изхвърляше безгрижно фонтаните си. Отново всички притихнаха. После оръдието изтрещя. Китът вирна опашка, опъна въжето на гранатата-харпун. Но след няколко минути изплува на повърхността. От раната на гърба му пулсираше ниско кърваво гейзерче. После отново потъна, но бързо изплува, обърнал нагоре белия си набразден корем.

Моряците забиха в гигантското тяло върха на помпата. Компресорите завиха и напълниха с въздух вътрешностите му, за да не потъне. После харпунерът взе на прицел втори кит. Но изстрелът му не се оказа смъртоносен. Тоя път жертвата се бори повече от час, преди да я довърши втората граната-харпун.

След това китобоецът обърна назад и помъкна плячката си към кораба-база, чиито кранове закачиха първия кит и по наведената кърма

го изтеглиха на палубата, където механичните триони го нарязаха на късове за казаните. Поеха и втория кит.

Чак вечерта китобоецът се отдели от базата, готов да продължи лова. По-право отдели се към седем часа. В действителност слънцето, полегнало ниско над кръгозора, продължаваше да огрява разплисканото Антарктично море. Нощите бяха окъсели съвсем. Слънцето се скриваше само за час-два около полунощ, но и тогава небосводът продължаваше да светлеет в бледия си здрач. Настанали бяха чудните бели нощи.

На другата заran над океана неочеквано легна гъста мъгла. За да не се сблъскат, корабите пищяха непрекъснато със сирени и биеха тревожно камбанките си. На бака стояха неотльчно двама моряци, които се взираха в мъглата. Бяха навлезли вече в опасната зона на ледените планини, които се откъртваха някъде на юг от чудовищните ледници на Антарктида и се разнасяха с течението на север.

До фалшборда, където се бе облакътил Боби, застана харпунерът. Помълча малко, после рече:

— И аз някога така, като теб... Избягах от къщи...

Боби отвори уста да възрази, но се въздържа. Нима трябваше да се издаде пред първия среќнат човек?

— Баща ми беше банков чиновник — добави старият моряк. — Но аз мечтаех за море, за пътешествия. Метнах се на първия кораб и избягах. Скоро разбрах, че съм сгрешил. Но беше късно. Когато след две години плаване се върнах у нас, научих, че татко умрял. Удар. Бях го убил аз, който уж го обичах...

Боби го гледаше подозително. Дали не го изпитваше хитро?

— Вече нямаше кой да ми помогне — продължи харпунерът. — Ща не ща, пак тръгнах по море. И тъй до днес, с тоя касапски занаят... И всичко заради това, че не послушах баща си, че избягах от него...

— Ама аз... — възрази боязливо момчето. — Аз не бягам от баща си... Аз търся него...

— А радиограмата?

— От един полицай... Баща ми е в България...

И в изblick на искреност му разправи всичко.

Харпунерът се замисли:

— Той ще те чака в Нова Зеландия, на пристанището в Уелингтън. Но ще видим дали ще те дочака.

Нова Зеландия! Нова Зеландия! Боби опитваше да си припомни нещо. И изведнаж се сети. „Децата на капитан Гранд“ от Жул Верн. В страната на гейзерите и дърводидните папрати, сред канибалите.

В този миг покрай борда премина ято пингвини, които се гмуркаха сред нарасналите вълни като делфини. След тях фучеше подобно на жива торпила някакво едро петнисто животно.

— Морски леопард! — обясни харпунерът. — Тюлен-хищник! Най-опасният им враг!

Подплащените птици-гмурци и настървеният им преследвач изчезнаха в мъглата.

— В Антарктида няма земни хищници — додаде харпунерът. — Ни бели мечки, ни вълци, както в Арктика на север. Иначе пингвините не биха оцелели. Но в морето ги чака морският леопард...

Мъглата се поразкъса.

— Тук нейде се е подвизавал новозеландският Том — подметна старият харпунер.

— Кой, кой? — запита момчето.

— Един кашалот-страшилище! Умен и дързък. Никой не можел да го победи. Обръщал лодки, потопявал кораби. Насреща му пратили бойна флота. Напразно...

Боби се озърна боязливо.

— Не се плаши! — успокои го морякът. — Става дума за старите гемии. Нашият китобоец е здрав.

— Кой? — изпъчи се Боби. — Аз ли се боя? Види се, не ме познавате.

Матросът от бака се провикна:

— Кит!

Харпунерът се озова мигновено до оръдието, а Боби се изправи зад него, вперил поглед в мъгливата далечина. Нима беше кит това? Повече приличаше на подводен вулкан — така клокочеше водата.

Харпунерът извика:

— Кашалот и калмар! Нали знаеш, че калмарите са любимото меню на кашалота? Малцина са виждали това. И аз за пръв път...

Оръдието изтрещя. После моряците от макарата се заеха да намотават въжето, да притеглят назад плячката си — същинска плаваща скала, омотана с някакъв невероятен възел от петнадесетметрови пипала, подобни на гигантски маркучи. Калмарът беше мъртъв, нагълтан до половина в китовата уста. Боби потрепера, като видя очите му. Изпъкнали, огромни като бакърени тепсии, зли...

Китобоецът повлече плячката си към кораба-база.

— А кога ще бъдем в Уелингтън? — запита Боби.

В съзнанието му се въртеше само мисълта за предстоящата опасна среща.

— Други ден! — отвърна новият му приятел.

— Значи, дотогава трябва да открадна някоя лодка!

— Няма нужда! — засмя се харпунерът. — Аз вече намислих нещичко. Като пристигнем, аз ще те откарам с лодка на брега. Ще те стоваря другаде. Все едно че си ми избягал.

Ала и след това решително уверение тревогата продължи да стяга в ледените си пръсти сърцето на момчето. Щом като Червенобрадия го бе намерил и тук, на хиляди километри от Мелбърн, през цялото Тасманово море, би ли могъл Боби да му избяга, когато попаднат заедно на един остров?

А защо пък не? Щом героите от романите могат.

С такива мисли в течение на няколко дни, които с отдалечаването от полюса се скъсяваха, Боби дочака края на антарктичното си пътешествие. Най-напред в далечината се показваха заснежените върхове на Южния остров, който постепенно изостана, потъна, изгуби се зад хоризонта. Напреде им се ширна осияният със скалисти островчета Пролив на Кук, разделил Нова Зеландия надве.

— Тук се е подвизавал Белият лоцман! — подхвърли харпунерът.

— Какъв лоцман?

— Един бял делфин. Причаквал корабите и ги превеждал безопасно през рифовете на пролива.

В далечината блъсна заливът на Уелингтън. Тогава видяха моторницата, която летеше насам, проточила зад кърмата си дълга пенлива опашка. Харпунерът отправи натам далекогледа.

— Какво каза ти — с червена брада, така ли?

Изтръпнал от уплаха, Боби грабна бинокъла.

Наистина с лодката идваше той, врагът. Червената му брада и косата му грееха като пламък около загорялото му лице. Харпунерът изруга:

— Обърка ни сметките!

— Щом спре до борда — закани се Боби, — ще търкулна отгоре му тоя варел.

— Дано да не стане нужда и от него!

А моторницата приближаваше бързо, направи полукръг и се прилепи до кораба. Червенобрадия се хвани за стълбата. В същия миг

Боби се сети. Прекрачи фалшборда, стъпи на перваза и се прикри зад парапета. После запълзя дебнешком, все извън борда, към стълбата. Спусна се по нея в лодката, запали мотора и се насочи към брега. Ха, ха, ха! Пак го надхитри! Като повечето сиднейски момчета умееше да управлява и платноходки, и моторници. После се обърна. Разгневеният му неприятел крещеше нещо от борда, а харпунерът зад него му правеше неразбрани знаци. Сякаш го викаше да се върне. Полудял ли бе?

Лодката доближи скалистия бряг, над който се виеха облаци албатроси, буревестници, корморани и чайки. Момчето я викара в първото по-тихо фиордче и скочи на скалата. Изкатери се пъргаво на върха ѝ. Разбра мигновено. Вместо на брега бе попаднало на някакво скалисто островче на двеста метра от истинския бряг. Затова се обърна към лодката си. И ужас! Течението я отвличаше навътре в пролива. А от китобойния кораб се бе отделила друга лодка, която бързо приближаваше. Кой можеше да бъде вътре? Само Червенобрадия! Ами сега?

Внезапно той извика. Едва се задържа да не се строполи долу.

Насреща му в малка дупка на скалата мътеше едра птица, която бе извърнала към него човка и ядно съскаше. Но не тя го изплаши. Редом с нея лежеше някакво страшно животно — навсякъв малък крокодил, който раззина уста и скочи напред. Боби се спусна да бяга по ръба на скалата. Но отпреде му се изпречи второ крокодилче, отляво се надигна трето.

Обезумял от уплаха, Боби рипна във водата и заплува към брега. Ето, доближи го! Оставаха още десетина метра, не повече! В този миг зърна до себе си някакво животно. Акула! Не! Не беше акула. Повече приличаше на тюлен. Значи, морски леопард! А морският леопард е хищник! И в следния миг ще го нападне, ще го разкъса!

Момчето размаха лудо ръце, достигна скалата, вкопчи в нея пръсти, разрани ги до кръв в полепналите морски жъльди. Но успя да се измъкне невредимо. А звярът продължаваше да се гмурка в бистратата дълбочина с плавни извивки. Отвъд островчето с крокодилите лодката на Червенобрадия догонваше празната моторница. Боби беше уверен, че щом открие измамата, детективът ще излезе на брега, за да го подгони отново. Затова не остана да си почине, а забърза нагоре,

излезе на крайбрежното плато. До самия му край минаваше асфалтено шосе и на него беше спрял луксозен автобус.

Шофьорът, млад мургав мъж, го изгледа любопитно.

— Ами ти откъде изникна?

— От морето. Не си ли личи?

Шофьорът се усмихна. Как да не личи? От дрехите му шуртяха още ручейчета вода.

— А защо с дрехите?

— Защото... Защото...

Да изльже ли? Нещо в очите на младия мъж го предразполагаше към искреност.

— Избягах от кораба.

— Аха! — вдигна вежди шофьорът. — Юнгата направил беля.

— Не! Не съм юнга. Гони ме един полицай.

— Значи, още по-лошо!

— Не е толкова лошо — възпротиви се момчето.

И повече не се стърпя, разказа историята си. Стигна и до островчето с крокодилите.

Шофьорът се разсмя неудържимо:

— Това е туатара. Съвсем безобидна животинка. Яде насекоми, червеи и миди. Живее в една дупка с буревестника. Старците казват, че е безсмъртна, а учените — че живее петстотин години. На големите острови ги няма вече. Изядоха ги свинете.

— Ами морският леопард? — пресече го Боби, недоволен, че опасното му приключение се бе превърнало в безобидно къпане.

— Това ли, дето танцува във водата? То е морски лъв, не леопард! Името му е страшно, но той самият не е. Само гласът му е лъвски.

Вторият отговор съвсем смаза самочувствието на момчето, което все смяташе, че се е отървало от смъртна заплаха. Изглежда, че и от зоологията има някаква полза. Поне да не се излагаш на присмех като сега. От всичко на света Боби мразеше най-много присмеха. Когато се присмиват на него, то се знае...

В тоя миг Боби видя Червенобрадия, който се изкачваше задъхан към шосето.

— Скрийте ме! — примоли се Боби.

Без колебание шофьорът му отвори багажника. Момчето се свря вътре. Главата му още кънтеше от хлопването на капака, когато дочу въпроса на врага си:

— Да е минало оттук едно момче на дванадесет години, но по-едро, изглежда на петнадесетгодишен момък?

— Не! Никой не е пресичал шосето — ни момче, ни момиче!

Това беше напълно вярно. Боби още не бе пресякъл пътя.

След няколко минути капакът се отвори. Шофьорът се усмихна.

— Запила се нагоре. Пфу! Не обичам детективите.

В това време от гората излезе шумна група добре облечени мъже и жени с гроздове от фотоапарати и кинокамери на шии.

— Туристи! — обясни шофьорът. — Имат пари, а нямат работа.

Едновременно от другата страна на пътя се измъкнаха още двама туристи — безспорно близнаци, сухи, с бялоруси коси и безцветни сини очи. Боби трепна. Дали бяха подслушали разговора, или случайно се завръщаха от гората по тази пътека?

Екскурзоводът сбра групата край себе си и продължи прекъснатите обяснения равно и умерено:

— Леди и джентлемени! Преди да навлезем във вътрешността на страната, нека опитаме да си изясним геологическия й произход. На всички ви е известно, че преди стотици милиони години е съществувал огромният древен материк Пангейа, от който впоследствие са произлезли всички континенти.

Натруфените леди и джентлемени кимаха важно с глави, но Боби остана с впечатление, че и те като него за пръв път чуваха думата Пангейа. А екскурзоводът с едва видима усмивка продължи:

— По необясними причини Пангейа се разцепила на няколко къса. Част от нея останала на място, там, където са сега Азия и Африка. Една малка част, сегашната Нова Зеландия, веднага след появата на птиците и преди първите бозайници и змии се отделила и тръгнала на юг. Затова, когато европейците посетили нашата страна за пръв път, не заварили никакви други бозайници освен пренесените от маорите пълхове и прелетелите сами прилепи. Не намерили и змии. Та и досега тук няма никакви змии.

Боби, припомnil си змията на смъртта, поклати глава — блазе им!

— Веднага след това, тъкмо когато влечугите се превръщали в първите торбести бозайници, поел на юг друг голям земен отломък. По пътя от него се изронили сред океана островите на Индонезия. Минавали нови милиони години. И тоя отломък се разпаднал надвя. Предната половина, Антарктида, избръзала и се настанила на полюса, скована в ледове. Задната, днешна Австралия, изостанала.

Екскурзоводът избръсса потта от челото си с кърпа.

— Тъй твърдят учените. Най-древната фауна на света е запазена като в музей тук, на нашите острови. Емблемата на страната е кивикиви, малка безкрила птица, едва успяла да се запази до наши дни. Само преди два века е изчезнала четирииметровата щраусова птица моа. Но най-голямата ни забележителност е хатерията или, както я наричат туземците маори, туатара. Това е най-старият вид влечуги на земята, живели преди двеста miliona години, преди чудовищните динозаври, и по чудо оцелели само тук, на малките островчета в Куковия проток. С две очи отстрани на главата като всички гръбначни животни и още едно трето око под кожата на темето, с което различават светло и тъмно.

Боби прехапа недоволно устни. Да бъде сред тези чудни животни с три очи и да не ги разгледа. Язък! Ама де да знае, че са толкова кротки?

Туристите заеха местата си. Шофьорът повика Боби при себе си и натисна газта. Автобусът се плъзна по асфалта. След час наблизиха столицата Уелингтън, попълзяла с кокетните си двуетажни къщи по планинските склонове около просторния залив.

Отегченият новозеландец описваше непрекъснато по микрофона забележителностите на малкия столичен град. Спомена за богатствата на страната, за благоденствието й, за високия й жизнен уровень, за броя на автомобилите, които се падат на едно семейство, за най-ниската детска смъртност в капиталистическия свят, за знаменития новозеландски пчелар Хилари, покорителя на Чомолунгма.

Не спряха никъде, а продължиха към север. Сега неуморният екскурзовод разправяше за далечното минало на страната, за заселването й от маорите, за техния бит, за каменните им оръжия, за прекрасните им дърворезби, за непрекъснатите им племенни войни, изродили се поради липсата на месна храна в истинско канибалство, за

първото проникване на европейците, за жестоките битки с непокорните туземци, за победата на завоевателите.

Боби се смяя как е научил всичко това, а повечето от пътниците вече дремеха, напечени от слънцето.

Някаква натруфена дама с черни очила се обади:

— Има ли още канибали? Ще видим ли някой?

И се озърна тревожно.

Екскурзоводът се засмя. После посочи шофьора.

— Ето ви един жив маор — Тиракотене!

Боби зяпна от учудване. Този добър човек маор, потомък на човекоядците! А очилатата леди възклика:

— Той не е черен!

— Полинезийците не са чернокожи. Цветът им е малко по-бронзов от нашия и чертите им са близки до европейските. Произходът им все още не е изяснен. Като отлични мореплаватели са се разселили из целия Тих океан — от Великденския остров на изток до Хавай на север и Нова Зеландия на запад. Те са почти бели и имат равни права с чисто европейското население.

Без да отделя очи от асфалтената лента, Тиракотене се наведе към Боби:

— Право да копаят пътища, да пасат овце и да бъдат ратаи във фермите, ако не искат да мрат от глад в пущинаците, където са ги натикали чистите европейци.

Автобусът продължаваше да лети към север. От двете страни на пътя се ширеха сочни пасища, разделени с бодлива тел на правилни квадрати, в които пасяха овце. Овце и овце! Наляво и надясно! Като в Австралия.

— Краят на овчарите! — проехтя микрофонът.

Но овчари не се виждаха. При тези огради нямаше нужда от тях. Понякога пътят минаваше през малки градчета — Парапараума, Отака, Левин, Фокстон, Булс, Тайпахе. Спокойни, тихи, с ниски къщички сред китни градини.

После навлязоха в планината. Шосето закриволичи сред гъсти вчнозелени гори. Екскурзоводът не пропусна да каже няколко думи и за местната флора.

— Вижте! Преобладава вчнозеленият бук. Но има и много планински кедри.

— И палми! — рече да се похвали със знанията си някой.

— Не са палми, а дърводидни папрати, двадесет метра високи. А тези великани са боровете каури, най-забележителните ни дървета.

Боби вдигна поглед. Наистина — великани! Високи колкото двадесететажна къща, дебели три метра, внушителни.

— Навлизаме в Страната на гейзерите! — добави водачът. — Вулканичното плато! Ето, насреща е вулканът Руапеху. В угасналия му кратер има вряло езеро. Значи, не е съвсем угаснал. Нямаме време да се качим да го видим. Досадно, нали! Зад него пък се вижда Нгаурухое. Ясно е, че той не спи. Върхът му и сега дими.

Напреде им лъсна езерото Таупо, около което изхвърляха врящите си струи множество гейзери. Туристите спряха и последваха водача към електростанцията, която работи с горещата вода на гейзерите, но Тиракотене дръпна Боби настрана и го заведе при езерото. Пусна въдица. Само след минута извади едра пъстърва. Отнесе я до съседния врящ извор и я натопи направо с въдицата.

Наблизо пасеше стадо. Мирно и кротко. Изведнъж овцете се разлудяха, заскачаха, пръснаха се безредно.

— Kea! — рече Тиракотене. — Папагал, най-големият им враг!

Боби гледаше недоверчиво. Веднъж се изложи — втори път няма.

— Виждаш ли папагала върху гърба на онай побесняла овца? Той дълбае с клюн гърба ѝ, яде сланината ѝ.

Овчарят вдигна пушката си и стреля. Kea се преметна надолу.

— Всеки има право да убива кеа — обясни маорът. — Има право да убива и зайци, и елени. Белите сега опитват да поправят глупостите си. Преди години докарали зайци, но нали тук няма хищници, зайците се намножили и изпояли тревата на овцете и кравите.

— Също като в Австралия — подметна Боби.

— За борба с тях внесли невестулки, ала невестулките предпочели безпомощните киви-киви вместо бързокраките зайци.

Шофьорът стана:

— Готово! Рибата е сварена. Така от векове си готовели храната прадедите ми, канибалите.

Той се разсмя добродушно, ала момчето неволно погледна настрана, да се увери, че не е само. И видя близнаците, които единствени бяха останали в автобуса. Смут стегна гърдите му. Защо стояха тук, какво кроеха? Без охота изяде вкусната риба.

Тиракотене, незабелязал нищо, добави:

— Страната на чудесата, според чужденците едно от най-забележителните кътчета на земята. Може! За нас е само едно — родина. Хубава или лоша, обичаме си я! Те се чудят и на една речица на не повече от час оттук. При единия и бряг можеш да свариш риба, при другия да я заледиш. В нея се вливат два потока — единият от ледниците, другият от гейзерите. Текат много бързо, затова не се смесват...

Туристите се върнаха и насядаха в колата, която отново пое напред. Боби усещаше главата си замаяна от бързо сменяващите се пейзажи, от грамадата нови впечатления, от натрапчивия глас на екскурзовода, който сякаш искаше да набие на всяка цена в съзнанията на преситените си слушатели повече знания за страната си, да ги смае. На тънки повлекла се носеха мъглите от горещите извори. Миришеше на сяра.

По тъмно пристигнаха в курорта Ротаруа. Навън валеше силен дъжд, затова пътниците се пръснаха по стаите си в хотела. Тиракотене остана да оправя мотора, а Боби седна в хола да го почака. Ненадейно от двете му страни застанаха двамата туристи близнаци.

— Не говори! — заповяда единият. — А слушай!

И вдигна ревера си. Отдолу лъсна значката му. Боби се озвърна тревожно, затърси с поглед изход.

— Не опитвай да бягаш! — намеси се и другият. — Защото...

Той посочи с очи дясната си ръка, сложена заплашително в джеба на сакото, където личеше цевта на пистолета.

— Какво искате? — запита с пресъхнали устни момчето, забравило романите и всичките си способности.

— Да ни последваш! И — ни гък!

Тихо и безмълвно тримата напуснаха хотела. За няколко минути таксито ги откара на гарата. Едва успяха да се качат, и влакът потегли. Така Боби не успя да разгледа известния в цял свят курорт — не видя хотелите му, минералните и калните му бани, древната дървена маорийска крепост. Но сега съвсем не го интересуваха нито бани, нито история! Седеше свит на седалката и мислеше, мислеше. Да скочи ли от вагона? А какво би спечелил? Само счупен крак, с което няма да помогне на баща си. Тогава?

Призори достигнаха Окленд, най-големия град на Нова Зеландия. Хванали го грижливо подръка като любими братя или чичовци, близнаците го изведоха от гарата, качиха го отново на такси и го отмъкнаха на пристанището. Докато единият детектив показваше документите на митничаря, другият дръпна арестанта си към кея, където бе акостиран пътническият паравод.

В този миг високоговорителят подканни пътниците за Нумеа да заемат местата си. Но телохранителите му не го оставиха да им задава въпроси. Набутаха го нагоре по трапа.

„Нумеа! — премисляше трескаво Боби. — Че къде ли беше тая проклета Нумеа?“ Не си спомняше такова пристанище в Австралия. Пък и каква полза, ако го знае? Все същото, все арестант! Нима заради някаква си Нумеа трябваше да помни всичко, с което беше натъпкана тая скучна география?

Още с влизането си в паравода детективите го въведоха в тясната каюта и заключиха подире си вратата.

— Сега да се разберем! — рече единият. — Кой е баща ти?

— Че не знаете ли? Петър Станков, търговец, от Сидней.

— Лъжа! А майка ти?

— Мама е умряла отдавна. Сега у нас живее леля й, баба Патриция.

Детективът го изслуша търпеливо. После пъхна в ръката му една изрезка от вестник. Боби прочете:

„На 26 декември е изчезнал от дома си петнадесетгодишният Том Маккинли, син на известния сиднейски индустриски Маккинли.“

— Това си ти, нали? — рече единият близнак.

— Наричам се Боби, не Том!

Другият детектив махна с ръка. После постави на масичката лист хартия, пъхна между пръстите му автоматична писалка и каза:

— Пиши! „Мили татко, изпрати веднага по сметка — многоточие (номера ще впиша аз) в банка — многоточие (и това ще попълня аз) десет хиляди лири. Ако не изплатиш тая сума или ако опиташ да предупредиш полицията, никога вече няма да ме видиш. Подпись: Том.“

Боби се взря в пазачите си изумен. Значи, не бяха никакви полицаи, а бандити-изнудвачи! Той тръсна глава:

— Няма да подпиша! Аз не съм Том Маккинли!

Бандитът дръпна листа:

— Тогава ще си го надраскам аз. А ти ще бъдеш на наше разположение, докато другарите ни получат паричките.

Те излязоха от каютата и превъртяха ключа. Боби се спусна към вратата. Заудря я с юмруци. Отвън се събраха хора. Сред тяхната гълъчка той различи гласа на единия бандит:

— Моят син! Нещо не е здрав. Нервите, знаете. Буйствува.

Хората се разотидоха. Тогава Боби се обърна да потърси илюминатора. Щеше да се измъкне през него. Ако той не успее, кой друг можеше да успее? Но бандитите бяха избрали умишлено вътрешна каюта, без илюминатор.

Така в осветяваната с електричество кабинка под бръмналия вентилатор, който едва разгонваше нетърпимата задуха, Боби не разбра колко дни е пътувал. От време на време някой от пазачите му отваряше вратата, оставяше му яденето и заключваше отново.

На нощната масичка малкият пленник намери няколко романа и ги изчете до последната буква. После подхвана рекламиите брошури. Една от тях веднага привлече вниманието му:

„Посетете Нумеа, малката столица на Нова Каледония!

Нумеа е градът с най-здравия климат в Коралово море, без малария, без тропическа треска. Когато през 1774 година Джеймс Кук открил острова, очарован от него, той го кръстил Нова Каледония, с името на своята родина Шотландия, наричана и Каледония.

В Нумеа ще се къпете в бистрите топли заливи, ще се препичате на белия плаж в сянката на кокосовите палми и на древните дървета араукарии, ще ходите на лов без ловни билети за елени, най-заслужилите елени на света. Едва когато избягалите преди сто години от губернаторския парк и намножили се в планините елени почнали да им доставят достатъчно месо, новокаледонците се отказали от

канибалството. И днес потомците на човекоядците са до един грамотни и добри християни, чисти и приветливи, усърдни земеделци и трудолюбиви миньори в никеловите, кобалтовите, хромовите и мanganовите рудници.

Нумеа ще ви предложи прекрасни плодове: банани, ананаси, манго, авокадо, папая, мандарини, лимони, круши и праскови. В луксозните ресторани и кафе-сладкарници ще пиете възхитителното новокаледонско кафе, защото Нумеа е най-големият износител на кафе в Океания...“

Боби отпусна рекламата. Ясно, не се връща в Австралия. Но може би още по-добре! Отървал се бе поне от Червенобрадия!

Вратата се отвори и двамата бандити влязоха при него пак с ръце в джобовете.

— Слизаме на брега! И не мисли да вършиш глупости!

Той ги последва. Когато стъпи на палубата, неволно стисна очи, заслепен от блясъка на тропическото слънце. Океанът блестеше в милиарди огнени искри. Насреща, над мъглата на изпаренията, се издигаха стръмни планински склонове.

Корабът намали ход, смутен от кипналия прибой, който се разбиваше с грохот в крайбрежния риф. Откъм брега се зададе лоцманският катер. Черни като вакса матроси хванаха въжената стълба, по която се изкатери пъргаво лоцманът-французин. Той застана на щурвала и поведе уверено кораба през тесния проход между рифовете.

Ето, от мъглата изплава пристанищният град с белите си кокетни сгради и накацалите до крайбрежния булевард кокосови палми и подобните на базалтови колони араукарии. Наляво пушеше никеловата флотационна фабрика.

На предната мачта се издигна френският флаг. Значи, островът е френско владение. Скоро Боби прочете и табелката — НУМЕА. Корабът се прилепи към кея редом с множеството товарни кораби, в чиито трюмове крановете насипваха непрекъснато руда. На пристанището лежаха хълмове от банани, чували кафе и сандъци копра, между които сновяха черни, къдрявокоси меланезийци с дебели

устни. Мяркаха се и пришълци: китайци, виетнамци, японци и европейци.

Единият бандит поведе пленника си, опрял през джоба си цевта в гърба му, докато брат му показваше документите им на митничаря. Такси не взеха, защото къщата, в която влязоха, отстоеше само на двеста метра от пристанището. Изкачиха се по скърцащата дървена стълба и заключиха момчето в някаква малка стая. Боби се втурна към прозореца, който се издигаше на шест-седем метра над улицата. А по гладката стена нямаше нищо, за което да се залови — ни водосточна тръба, ни поне един корниз.

Отдолу премина камион, пълен с насыпани зеленикави зърна. Кафе! Зададе се втори. Боби прецени в миг. Че ако той не се измъкне, кой друг ще може? Отвори прозореца и скочи в момента, когато тежко натовареният камион мина отдолу. Боби падна на меко. Той залегна мигновено да се скрие, но враговете му го съзряха. Изскочиха на улицата и се втурнаха подир бавно движещата се кола. Вече я настигнаха, когато насреща се зададе друг камион, натоварен с празни плодови каси. Той намали ход съвсем за малко, колкото да се разминат, но това малко забавяне даде възможност на Боби да се прехвърли на него. Когато излезе извън града, камионът пое с увеличена скорост по шосето, което се виеше в подножието на планината, обрасла с гигантски каури, араукарии и дърводидни папрати. Боби си отдъхна, повярвал, че се отървал. И в този миг зърна таксито, което ги догонваше.

Камионът се отби от шосето, прекоси едно туземно село от стотина глинени колиби, покрити със слама, и навлезе в плантациите от ямс, таро, захарна тръстика и банани. Боби скочи от камиона, който бе спрял сред манговата градина, и побягна. След двеста метра спря. Хрумна му друго. Изкатери се на съседното дърво и се сгуши сред короната му. В този миг видя къде бе попаднал. Заловени за клоните, висяха надолу с главите и му се зъбеха злобно двадесетина кучета. Без да се запита какво диреха по дърветата кучета, той понечи да се върне, но в същия миг съгледа дотичалите подире му бандити. Няма що! Спотаи се до ствола. Пред двете злини предпочете по-малката. Но какви кучета бяха те всъщност. Не лаеха, а съскаха като гъски. Кучешки изглеждаха само главите им. Телата бяха особени, безформени, сякаш омотани с ръждиви одеяла.

Бандитите се застояха отдолу озадачени. Погледите им бяха устремени насреща, към ниската ананасова плантация, където биха могли да се укрият цели роти войници. И тъкмо поемаха нататък, когато откъм селото се зададоха пет туземни момчета, въоръжени с дълги прътове.

— Ох, ох! — възклика най-едрото и най-черното момче. — Колко много калонги! Ще падне голямо ядене!

То замахна със сопата си и удари едно куче, което изпищя и се строполи на земята. Останалите ловци също развъртяха своите тояги,

заудряха безпомощните си жертви, които падаха осакатени, разпълзяваха се тромаво по земята, а незасегнатите разперваха криле и се разлетяваха тревожно над човешките глави и над ранените си братя.

„Но това не са кучета! — досети се Боби. — А гигантски прилепи, с размах на крилата повече от метър!“

Едно момче го съгледа.

— Я, човек! — викна то. — На дървото човек!

Видяха го и бандитите. Злополучният беглец, ще не ще, заслиза от дървото. За щастие един леко ранен прилеп, както търсеше възвишение, от което да се подхвърли във въздуха, се покатери върху единия близнак, омата го с ципестите си крила. Издраскан от острите нокти, смутен, той опита да го отмахне от себе си. Брат му скочи на помощ. В същото време две други животни запълзяха по неговия гръб.

Боби се възползува от суматохата и хукна назад. Премина селото, навлезе сред бананите. Но единият бандит, успял да отхвърли летящото куче от гърба си, се втурна подире му. Боби съобрази, че няма да му избяга. Затова се хвана за първото бананово стъбло, едва три метра високо, и се покатери към листния му кичур. И там, заловен с дясната ръка за стъблото, с лявата притегли огромния бананов цвет и се зави с него. За беда, тъкмо когато бандитът минаваше отдолу, без да го забележи, цветната дръжка се прекърши и заедно с цвета Боби се стовари върху преследвача си. Рипна мигновено на крака. Побягна. През рамо успя да види, че врагът му куца и изостава назад. Той се втурна зарадван към шосето. Да разберете кой е Боби Станков! Ето един камион, натоварен с банани. Свикнал вече да използува такъв контрабанден превоз, Боби притича нататък. За беда шофьорът даде газ и потегли. А другият бандит вече го догонваше. Момчето хукна още по-силно. Насреща му се показа някакъв черен полицай.

— Спри! — заповяда гръмогласно той.

Но Боби, гузен, намразил покрай Червенобрания всички полициаи на света, отскочи настрана. Тогава бандитът, по-едър и по-тежък, налетя право в ръцете на полицая, който опита да го задържи, но получил юмрук в челюстта, се преметна в храстите. Боби продължи да бяга още петнадесет, двадесет минути, запъхтян от умора.

Насреща му се показа някаква врата. Той прочете надписа „Лепрозориум“ и понеже не го разбра, влетя направо вътре, без да слуша виковете на пазача. Ала бандитът се спря, закова се потресен

пред злокобния надпис. За разлика от Боби той позна болницата за прокажени, събиращи от всички околии острови. Не влезе. Зачака. Пазачите все щяха да изхвърлят навън глупавия хлапак.

В това време брат му, куцукайки, достигна полицая, който още разтриваше натъртената си челюст и без да подозира какво бе станало преди това, опита да мине покрай него. Но полицаят го пипна за ръката. Сбърка го с брат му. Щракна му белезниците.

— Ще удряш, а?

По шосето мина с мотоциклет втори полицай. Първият му предаде арестанта си, да го откара в участъка. После продължи пътя си, който за щастие на Боби минаваше покрай болницата за прокажени. И там спря слизан. Пред вратата стоеше арестантът му. Отде можеше да допусне, че има работа с близнаци. Същият ръст, същите черти на лицето, същите бялоруси коси. Как ли се е измъкнал проклетникът? Полицаят се приближи дебнешком отзад, хвърли се и го търкулна на земята. В следната секунда изненаданият бандит се оказа с оковани в белезници ръце.

Една минута след това пазачите на лепрозориума изведоха навън малкия беглец, след като бяха дезинфекцирали обувките му. Той се качи на първия автомобил, който отиваше към пристанището, решен да напусне острова час по-скоро. Защото не подозираше, че престъпниците са вече обезвредени.

Там опита да завърже разговор с моряците на пет-шест кораба, да се осведоми за къде отиват, кога ще тръгнат, имат ли нужда от матроси, но все безуспешно. Или не им предстоеше скорошно отплаване, или щяха да се връщат към Нова Зеландия и Австралия, или пък екипажите им бяха попълнени...

Най-сетне на крайния кей Боби видя един стар моряк с капитанска фуражка, надвесен от борда на малката си шхуна, който разправяше оживено нещо на друг моряк, седнал на железния пън и опрял боси крака върху вързаното за него корабно въже.

— От всичко най мразя лъжата! — задъхващ се капитанът от възмущение. — Казвам му: „Ще ти платя повече от Шери, но да не ме излъжеш!“ „Честна дума“ — зарича се той. После зарязва и мен, както заряза Шери, премина при Шосон. И ме закотви на това корабно гробище, където не моторист, ами юнга не можеш да вземеш. И сега за

къде съм без моторист? Ще ме превари конкуренцията, ще обере копрата и седефа...

Боби взе решението си изведнаж, както винаги.

— Вземете мен! Разбирам от мотори.

Капитанът го изгледа подозрително. Пълен, белокож, с червени очи, с червена моряшка брада и червен нос. Боби се поколеба за миг. Все с такива червенобрани ли ще се разправя?

— Я ела да те видя! — рече капитанът.

Малкият моторист премина мостчето на два скока и се изправи отпреде му.

Старият моряк го разучаваше с червените си очи.

— Не си тукашен. Трябва да знам кой си. Хайде думай! Ама само истината. Аз съм Дик Честния. Мразя лъжата!

Ще не ще, нему момчето разправи и патилата си.

— Добре! — отсече капитанът, след като го изслуша. — Влизай в машинното! Тръгваме веднага! Няма време!

— Ама накъде? — запита нерешително Боби.

— Ти за къде се тъкмиш?

— Към север — по-близо до България!

— Е, и аз съм нататък...

Боби не разпитва повече. Защото в същия миг съгледа на пристанището едрата фигура и огнената брада на стария си враг. За секунда скочи при мотора и го запали. Шхуната се разклати, отлепи се от заплава.

Как го бе подушила чак тук тая проклета полицейска хрътка? Но и сега нямаше да го хване, както не го бе хванала досега.

Отгоре, през люка, долитаха заповедите на капитана:

— Пълен напред! Стоп машина! Напред! Пълен!

Едва привечер, когато заникът разля върху океана огнената си лава, капитанът се провикна:

— Стоооп машина! Излизай на палубата!

Боби се изкачи по стълбата, преуморен и замаян от нафтените пари. Чак сега видя останалия екипаж: полинезиецът Тангихиа, подобен на добре обгорял по плажовете европеец, който въртеше с боси крака щурвала, седнал на щурманската рубка, и черния катран къдрявокос меланезиец Какобау, който пък се бе покатерил по вантите, за да оправи платното. След малко от камбуза се измъкна и кокът — нисък, сбръчкан, с жълта кожа и с далеко разположени коши очи глухоням малаец.

Всички седнаха пред щурвала да се хранят. Вечерята беше пристигна

Черният Какобау разкри белите си зъби в широка усмивка:

— Каи-каи пристигна!

За пръв път Боби чуваше с ушите си ужасното наречие „пинджин-инглиш“, на което говорят туземци и европейци из тия области.

„Каи-каи пристигна“ означава „яденето е готово“.

Изведнаж Боби забеляза, че слънцето се е извъртяло откъм левия борд.

— Капитане — обърна се той възмутен. — Вие казахте, че ще плаваме на север...

— Е?

— Курсът е на изток!

Капитан Дик помълча, после изригна куп ругатни:

— Ти ли ще ми даваш ум за курса! Нов моряк си, затова ти прощавам. Ама друг път да не си посмял да питаш! Капитанът не дава обяснения никому. Той отговаря за курса. Запомни!

Смутено от грубостта му, момчето мълкна. Прибра се в кубрика и се хвърли на определеното му легло. Заспа мигновено.

На разсымване го събуди гласът на Какобау:

— Хайде, слънцето стана!

Боби се надигна. „Слънцето стана“ може да означава само едно — „Слънцето изгря“.

Изскочи на палубата.

— Проклет щил! — процеди през зъби капитанът. — Тръгваме само на мотор. Пали!

Наистина платната висяха неподвижни и отпуснати.

Чак към обяд вятърът отново ги наду и Боби по заповед на капитана угаси мотора. Веднага излезе на палубата. Наоколо, от кръгозор до кръгозор, се люшкаше яркосиният океан, отразил в хиляди искри блясъка на отвесното слънце. Редом с кораба лудуваха делфини. Понякога от разлюляната водна повърхност излитаха в сребристи залпове орляци летящи риби, които профучаваха във въздуха стотина-двеста метра и цопваха сред вълните, догонвани от безпощадните си врагове рибите корифени, чиито златисти гърбове проблясваха сред океана като златни торпеда.

В сянката на кораба плуваха две гигантски сини акули, сякаш привързани към борда с невидими въжета.

— Акули чакат как-каи! — подметна Какобау.

— Гладни ли са? — досети се Боби.

— Чакат как-каи — който падне, все едно Какобау, капитан Дик, Боби...

Боби трепна. Неволно отстъпи от фалшборда, седна под брезентовия навес, замисли се. Къде ли го отнасяше този кораб? Колко

ли щеше да го забави? Меланезиецът седна до него.

— И Какобау се бои от акули. Не обича морето.

— Я! — зяпна от учудване Боби. — Тогава защо си моряк?

— Защото на Фиджи няма кай-каи за Какобау. Белите казват на Фиджи „Щастливи острови“. Щастливи само за белите. Белите искат много работа, дават малко кай-каи. Само таро. А на кораба има по-малко работа. Има и „банан-бик-месо“...

Тангихиа, който ги слушаше от командната рубка, се изсмя:

— Това значи салам. Все едно „банан от месо“. Какобау е луд за салам...

— А Тангихиа? — запита Боби. — И той ли напусна острова си, защото няма кай-каи?

Полинезиецът замълча. Вместо него отговори Какобау:

— Не затова! За друго. Ураган прави насам-натам! Когато ураган избягал, няма жена на Тангихиа, няма деца. Сега Тангихиа сам. Затова...

Сърцето на малкия моряк неволно се сви при простира разказ за тази жестока трагедия.

Внезапно отляво долетя отсечен гръм. От водата излетя огромно плоско тяло и плясна повторно с трясък върху повърхността. Скочи трети път, четвърти път.

— Манта! — махна пренебрежително с ръка черният меланезиец. — Скача, гърми. Прави кай-каи. Оглушава рибата.

През час, през два неволният мореплавател откриваше нещо ново, нещо интересно и невиждано — ту риба меч, ту глутница риби платноходи с високи, гръбни перки, ту стадо морски костенурки, ту увиснал неподвижно в нажеженото небе албатрос.

По едно време той погледна през десния борд. И извика:

— Кит! Кит!

Както държеше с крака щурвала, а с ръце дялкаше въдица от черупка на костенурка, Тангихиа сви устни:

— Я си спомни каква е опашката на китовете и делфините — хоризонтална или...

— Тази е отвесна...

— Значи, не е кит! — отсече полинезиецът. — А риба. Само името ѝ китско. Китова акула.

— Акула! — настръхна Боби. — Може да те лапне цял!

— Тя не яде хора. Само рачета и дребна риба.

Боби съмънка:

— Ама да не мислиш, че съм се уплашил!

Така, в безброй срещи с обитателите на океана, в разговори за техните привички измина и вторият ден, и третият...

Привечер Тангихия посочи в далечината някакъв дим.

— Фонуа Фооу, Соколовият остров! Вулкан! Почти до водната повърхност. От време на време изригва пепел. Натрупва го върху кратера си и островът се подава над водата. Но вълните го разрушават и той изчезва до ново изригване.

На другата заran корабът спря пред нисък коралов остров, обрасъл с кокосови палми, банани, батати, царевица и дини.

Капитан Дик скочи в лодката да отиде на брега. Черният Какобау хвана веслата. Загреба с мускулести ръце.

Щом се върнаха, Боби веднага запита:

— Къде сме, капитане?

— Остров Тонгатабу. Британски протекторат.

— Туй пък какво значи?

— Уж независим, а то зависим. — И сам се изсмя на остроумието си. — Но дълго е пазил свободата си. От Нова Гвинея до Великденския остров по цяла Океания има само колонии. Единствени островчетата Тонга имат собствена държава. Цялата земя принадлежи на кралското семейство. Има две забележителности. Едната е кралицата Салоте, чиито прадеди от хиляда години са вождове. Династията ѝ е по-стара от всички европейски династии. Другата е костенурката Туи Малила, което значи костенурка-крал. Още Джеймс Кук преди триста години я подариł на тогавашния вожд, прадядото на кралица Салоте. Оттогава Туи Малила живее в двореца, обкръжена с уважението и почитта на тонганците.

— Нека сляза на брега! — помоли се Боби. — Да я видя!

Капитанът прихна да се смее:

— Няма го майстора, момче! Да те пусна, че да те гоня после!

Тъй не сме се пазарили. Ще те сваля само в Нова Гвинея.

— Кога ще стигнем там?

— Когато стигнем! А сега марш в машинното! И пали!

Малкият моторист се озърна безпомощно изпълни заповедта.

След няколко дни корабът пусна котва на петстотин метра от малък коралов атол. Океанът беше притихнал съвсем. Откъм кръгозора прииждаха закръглени дълги вълни, които неусетно източваха разпенени върхове и се разбиваха като брилянтени гейзери върху залетите от прилива рифове. Зад белия насип на прибоя искреще с изумрудената си прозрачност външната лагуна, зад която белотата на кораловия плаж режеше до болка очите. Кокосовите палми люлееха кичестите си корени като втори зелен атол над белия пръстен на острова. През причудливо извитите им от пасата стволове, зад колибите от палмови листа се виждаше езерно тихата повърхност на вътрешната лагуна.

Капитан Дик отиде с лодката на атола, но се върна скоро, позеленял от гняв.

— Лъжци! — крещеше той. — Продали копрата на зелено! На капитан Шери, Сладкия! Казвам им: „Сладкия няма да дойде. Потъна при Фиджи.“ А те само това си баят: „Ще чакаме него!“

— Щом е така — зарадва се Боби, — да си ходим!

— Да си ходим! Ти луд ли си бе? Ще чакам. Месец, два! Все ще отстъпят, като видят, че няма друг купувач. По тия места разрешение за търгуване се получава трудно.

— Ами аз! — почти изплака Боби. — Защо ме излъгахте, че ще ходим в Нова Гвинея?

Капитанът замахна да му зашлеви плесница, но момчето отскочи ловко назад.

— Кой лъже бе, хлапак? На мен ли ще казваш това, на капитан Дик Честния, който толкова мрази да го лъжат!

Какобау, седнал с провесени крака на бака, подметна:

— Платно на хоризонта!

Капитанът скочи, грабна далекогледа.

— Пфу! — изруга той. — Капитан Шери! Отде ли се е сдобил с моторист, проклетникът? Ще ми лапне копрата!

— Е, значи най-сетне ще си ходим! — обади се пак Боби.

— Дума да не става! Ще чакам да пригответ нова копра. А след няколко седмици почва ловът на бисерни миди. Ще им изкупя седефените черупки. И после — към Нова Гвинея! Както съм ти обещал, ще те откарам там. Да видиш, че капитан Дик Честния не лъже.

Боби издебна, когато капитанът влезе в каютата си, и скочи във водата. В цялото училище нямаше кой да се мери с него в плуването. Както винаги, идеята му хрумна изведнъж. Скоро достигна рифа, подобен на купчина сгурдия. Настъпилият отлив го бе оголил. През един тесен проход плувецът премина с първата вълна в бистрата лагуна. В тоя миг съзря акулата. Издала над водата острия си плавник, тя кръжеше наоколо в заплашителни спирали. Боби обезумя от уплаха. Забрави, че е най-добрият плувец. Загреба лудо. Но де можеше да се мери с нейната бързина? Тя го догони, почти го докосна с опашка и го надмина, вторачила в него злото си жълто око, присвила в жестока бръчка зъбатата си уста. Но пак се върна.

До самата повърхност достигаше малка подводна скала, облепена с водорасли. Боби се хвана в някаква пукнатина да се покатери отгоре ѝ. В този миг пукнатината щракна и захапа ръцете му. Вцепенен от ужас пред акулата, която тикаше носа си в тялото му, сякаш помириসваше колко е вкусно, той се развика за помощ.

След няколко минути, които на Боби се сториха вечност, до него спря с лодката Тангихиа, изпратен от капитан Дик да върне беглеца. Той натика дръжката на веслото си между черупките на гигантската мида тридакна и освободи пленника ѝ. После удари с юмрук по носа досадната акула, която мигновено заби в дълбините.

Макар и с изранени пръсти, Боби се прехвърли в лодката изумен. Значи, удар в носа може да пропъди акула! То било тъй лесно. Отде можеше да допусне, че тая беше една безобидна акула, а не акула людоед? Изумен беше и от страшната мида. Някъде — че къде ли — пишеше за такива чудовища, които захапват краката на бисероловците и ги давят, но не бе допуснал, че приличат толкова на обикновени камъни.

— Какво чакаш още? — сепна го Тангихиа, както се мъчеше да изтегли греблото от стиснатите мидени черупки. — Бягай! А аз ще те гоня и няма да те стигна.

Боби не изчака втора покана. Скочи във водата, преплува за минута до пясъчния бряг, сподирен от виковете на полинезиеца, и хукна към лодката, с която капитан Шери се тъкмеше да се връща на кораба си. Малкият беглец скочи вътре и обясни набързо:

— Аз съм мотористът на капитан Дик Честния...

— Много мило! — рече капитан Шери с най-милата си усмивка, сякаш бързаше да оправдае прякора си Сладкия. — Да види сега тоя разбойник какво значи без моторист! Тръгнах само на платна. Едва намерих машинист в Танга...

Лодката наближи прибоя, там изчака по-висока вълна и с две решителни гребвания на веслата лодкарят я прекара над рифа.

— Какво още чака Честния? — запита капитан Шери.

— Седеф... Или нова копра...

— Има да почака. Аз пак предплатих и седефа, и копрата им.

— Не ви ли е страх да не ви изльжат? Капитан Дик казва, че са лъжци.

— Че лъжат, лъжат! Кой ли не лъже? Но аз си изкарвам печалба и от лъжата им. Купувам им копрата пет пъти по-евтино. Заплащам им с пет пъти по-скъпи грамофони, велосипеди, платове, въдици и ножове. Ето че стана десет пъти! Като им отпусна аванс, осъкъявам го още пет пъти. Всеки гледа да пипне аванса и смята, че ме е надхитрил. Значи, стана петнадесет пъти печалба. От петнадесет островитяни тринадесет да ме изльжат, пак печеля двойно.

Лодката опря в борда. Боби се хвана за стълбата и се изкатери пъргаво нагоре, но изведнаж се врътна назад.

— Предател! — обърна се той към капитан Шери. — Махнете се! Оставете ме да си ходя!

Шкиперът препречи с якото си тяло пътя му. Боби прекрачи фалшборда. Отсреща, от командната рубка, изскочи Червенобрадия.

— Не скачай! — извика той. — Има акули!

Момчето отвърна дръзко:

— Пет пари не давам! Един в мордата и...

После се хвърли с главата надолу. Изплува и загреба към изоставената лодка, като мислеше да я завладее. Но детективът го превари, спусна се по стълбичката в нея и натисна веслата. Ще не ще, Боби сви към брега. Ала как може плувец да се мери с лодка? Когато преследвачът му го настигна и поsegна да го измъкне от водата, Боби се гмурна под киля. В този миг видя една размазана сянка, която бързо нарастваше, устремена насреща му.

Акулата не го нападна веднага. Когато той излезе на повърхността, за да поеме въздух, тя се завъртя предпазливо около

него и го заобиколи в спирала, която се стесняваше бързо. Боби я пресрещна дръзко. Не бе забравил урока. Юмрук в носа!

И щом хищницата връхлетя, той стовари пестника си по заострената ѝ морда. За беда тя не отстъпи. Отде можеше да знае злочестият Боби, че прогонената от Тангихиа акула е безопасна, различна от кръвожадната синя акула, която нападаше сега, водена не от любопитство, а от неутолим глад. Тя налетя повторно с озъбена паст като зло куче. Малкият плувец едва свари да отдръпне ръката си на косъм от щракналите трионени челюсти. Тоя път той вече се уплаши. Изгуби самообладание. Размята лудо ръце и крака. Втурна се към лодката, забравил, че всеки хищник гони по-настървено бягащата жертва. Сега детективът представлява по-малка опасност.

Акулата се поизвърна настрана, за да налага по-удобно краката му. Едновременно с нея пристигна и Червенобрадия с лодката. Той храсна с все сила надебелената дръжка на греблото дълбоко в гърлото ѝ. Задави я. Хищницата побесня. Едва ли не го катурна, изтръгна веслото от ръцете му и потъна в дълбините.

След този щастлив обрат дързостта на Боби се върна начаса. Върна се и притъпеният от акулската атака страх от полицията. Пак заплува към острова, за да използува смута на неочеквания спасител, който отново се бе превърнал в безпощаден преследвач.

Червенобрадия продължи напразните си опити да го догони с едно весло. На прибоя той не можа да се справи с придошлата вълна, която подхвърли нагоре лодката и я преобрърна. Детективът изплува тозчас, оправи я, прехвърли се вътре, но вълната беше отвлякла и второто му весло, беше го обрекла на бездействие.

Боби изпълзя на пясъка и погледна назад. От кораба на капитан Шери пускаха втора лодка в помощ на обезвредения детектив, а от другата страна капитан Дик Честния бързаше да залови моториста си. Пред тая двойна заплаха Боби хукна по плажа. На петстотин-шестстотин метра на юг някакъв островитянин избутваше кануто си във водата. Задъхан от тичане, беглецът го достигна и се залови за кануто, което под двойните им усилия скоро достигна лагуната. Лодкарят скочи вътре, прехвърли се до него и Боби.

— Какво искаш? — запита туземецът на развален английски.

— Да избягам от корабите!

— Добре! Маопо ще им покаже какво умее!

Той опъна платното, което представляваше рогозка от панданусови листа, и вятырът ги повлече към открития океан. Чак сега Боби успя да разгледа спасителя си — двадесетгодишен бронзов здравеняк — и кануто му — еднодръвка, подпряна за устойчивост на дървен плавец-катамаран.

— А сега къде? — запита момчето.

— На съседния атол. Маопо ще вади бисерни миди. Там има още. А на нашия остров се свършиха.

— Нали е опасно?

— Опасно е! Бащата на Маопо умря от кръвоизлив. Дядо му също. И Маопо ще умре от кръвоизлив. Но трябва. Маопо има жена и деца. Не стигат само кокосовите палми.

До вечерта двамата станаха искрени приятели. Добродушният полинезиец дори реши да пожертвува бисеролова, за да отведе пасажера си до някое по-голямо пристанище.

А кануто, подобно на канутата, върху които дедите му бяха прекосили в своите странствания цяла Океания, тласкано от неуморния пасат, се носеше по вълните, оставило отдавна назад и атола, и двете шхуни, и детектива. Наоколо плуваха глутници акули, понякога преминаваше стадо делфини, профучаваха над главите им орляци летящи риби и калмарчета, стреляше се риба меч. Хранеха се с кокосови орехи и уловена с въдица риба, като използуваха за стръв летящите калмарчета, които се бълскаха в платното им.

Така изтекоха два дни и две нощи. На третата утрин съгледаха в далечината стадо кашалоти, които бягаха към запад. След това в същата посока се отправи многобройно стадо делфини. Изчезнаха медузите. Потънаха и акулите, изоставиха кануто. Всички признания издаваха приближаващата стихия. Пасатът притихна съвсем. Платното увисна, а вълните нараснаха.

— Лош знак — процеди през зъби Маопо.

Бурята връхлетя, сякаш се срина отгоре им невидима скала. От далечината се зададе кипнала бяла ивица. Вълните се надигаха като канари. Още първият напор на шквала отнесе мачтата. Кануто остана съвсем безпомощно, играчка на вълните.

Цял ден и цяла нощ вилня ураганът. По разбушувания океан се носеха побеснели планини от течно стъкло, подмятая крехката лодчица като перушина върху разпенените си зъбери.

На заранта вятърът изведнаж затихна, укроти се като по чудо. Но късно. Вече бе свършил пакостното си дело. Лодката пропускаше. Маопо опита да запуши пробойната с парче от набедрената си превръзка, лава-лава, и кокосови влакна. Без успех. Колкото повече натикваше пълнежа, толкова пукнатината се уголемяваше, а водата нахлуваше по-неудържимо.

Боби погледна във водата и изтръпна.

— Маопо, я колко акули!

Една дузина гръбни перки пореха притихналата повърхност, обикаляха, стягаха обръча, подушили скорошната плячка.

Двамата корабокрушенци се заловиха трескаво да изплискват нахлулата вода с кокосови черупки, но безполезно. Водата покри глезните им, коленете, почна да залива седалката. Акулите полуудяха. Стрелкаха се край тях, като ги разучаваха злобно през златистите си ириси. Гледаха. Чакаха. От алчните им зеници назърташе смъртта. Близка и неотвратима. Маопо извади ножа си.

Ако беше само една... А те! Толкова много!...

Сковани от ужас, двамата нещастници чуха спасителното бръмчене едва когато въртолетът увисна на десетина метра над главите им. Дълга въжена стълба се източи отгоре, опря в лодката...

Боби не се поколеба ни миг.

— Хайде, Маопо! — рече той и се покатери нагоре. Другарят му го последва тутакси.

Витлото зави диво и понесе нагоре малката кабина. Морето се отдръпна надолу. Потъващото кану се смали, изостана назад, безпомощно и жалко сред безбрежността на океана.

След половин час в далечината се открои белият корпус на бойния кораб. Самолетът се снижи и кацна на площадката си. Чак тогава, когато загълхна оглушителният рев на мотора, пилотът се надигна и рече сърдито:

- Четири часа ви търся!
- Нас? — учуди се Боби. — Отде ни знаете?
- Съобщиха ни по радиото.

Боби прехапа устни. Това беше Червенобрадия. Никой друг. А корабът носеше австралийски флаг. И то не какъв да е кораб, ами военен...

След кратък разпит при един от помощниците на капитана, пред когото момчето скальпи набързо някаква история за отвличане от бандити — наполовина истинска, наполовина измислена, — беше решено да стоварят Маопо с хеликоптера на най-близкия остров, откъдето той щеше да се справя сам, а Боби да откарат до Борнео, покрай който остров корабът щеше да мине, без да спира, по пътя си към Филипините.

Двамата корабокрушенци се разделиха просълзени, защото знаеха, че надали щяха да се срещнат пак. После въртолетът размаха огромната си перка и се втурна към изток.

Върна се след един час. Пилотът оставил машината си на механиците и се изправи до момчето, което се бе облакътило на фалшборда и гледаше угрожено бягащите край борда вълни.

— Хубаво нещо е пътешествието! — подметна той. — Вълнуващо! Заслужава да зарежеш родителите си!

Боби сви устни. Защо все мислят, че бяга от дома?

Но не отговори. Замълча. Летецът сложи ръка на рамото му:

— Аз се казвам Боб Хопкинс. А ти?

— Аз също — Боби...

— Чудесно! — засмя се летецът. — Малкия и Големия Боб...

Сходството в имената постопи хладината на момчето, но не напълно. То все не забравяше, че е арестант на кораба.

— Край нас се намират най-романтичните кътчета на земното кълбо — добави Боб Хопкинс. — Наричали са ги Островите на Южното море. Зад нас е Полинезия: атоли, Великденския остров, Хавайските острови... Наляво е Меланезия... Надясно Микронезия... Чудни имена! Произходът им е гръцки. Незос значи остров, полу —

много, мелас — черен и микрос — малък. Полинезия — много острови, Меланезия — черни острови и Микронезия — малки острови... Ти познаваш полинезийците — такъв е Маопо. Меланезийците са черни...

— Какобау от кораба на капитан Дик беше меланезиец — прекъсна го Боби.

— Значи, няма да ти ги описвам... А микронезийците приличат и на полинезийците, и на малайците едновременно, с монголска кръв...

Боби беше много изморен, при това още не беше склонен да му прости, че го бе арестувал, макар че го бе спасил, затова се прибра в кабинката си и веднага заспа.

Ала на другата заran, уж случайно, той сам застана зад летеца. Неусетно заговориха, неусетно се сприятелиха.

На третия ден Боби посочи някаква суша на запад.

— Архипелагът Санта Круц — обясни Големия Боб. — Част от Меланезия. Между Меланезия и Австралия се простира Коралово море. Ти го познаваш добре. Знаеш и Големия бариерен риф по източното крайбрежие на Австралия, най-величествената постройка на земята, изградена от живи същества — коралите.

Той замълча, после запита:

— Чувал ли си нещо за остров Ваникоро от архипелага Санта Круц?

Боби вдигна рамене.

— През XVIII век край него пропаднала експедицията на френския изследовател Ла Перуз, унищожена от бурите и човекоядците. А три години преди това, когато Ла Перуз отплавал от Франция, един отхвърлен от него кандидат плакал цял ден. Той се наричал лейтенант Наполеон Бонапарт. Ако го бяха приели, историята може би щеше да добие друг ход... Тази експедиция така развълнувала света, че Людовик XVI и в деня на гилотинирането си продължавал да разпитва за участта ѝ.

В подобни разговори времето минаваше неусетно. На другия ден корабът премина на североизток от Соломоновите острови. Тук Големия Боб не можа да се похвали, че знае много повече.

— Охо! — рече със светнали очи Малкия Боб. — Че кой не е чел Джек Лондон? Майкъл, Джери Островитянин! Черните канибали и белите ловци на роби!

— Това петънце към хоризонта е остров Малайта. Помниш нали, най-дивият от всички Соломонови острови, родината на Мауки, където отрязаните човешки глави са служили като средство за размяна, все едно монети. Сега е протекторат на Великобритания и Австралия. Караме внуките на човекоядците да плащат с тонове злато, калай, фосфорити, каучук, какао и банани за всяка отрязана от дедите им бяла глава, като не смятаме колко черни глави сме затрили ние тогава.

Колкото отиваха по към север, приближавайки екватора, толкова дните ставаха по-къси, изравняваха се с нощта. Слънцето почна да изгрява в шест часа и да залязва в осемнадесет часа. Съзвездietо Южен кръст се спускаше все по-ниско над кръгозора на юг.

След още един ден стана дума за Микронезия.

— Това са Жилбертовите острови, Маршаловите, Каролинските, Марианските. В Марианската дълбочина океанът достига 10960 метра. Там се спусна с батискаф младият Пикар. Само край Филипините е измерена по-голяма дълбочина — 11516 метра. А на остров Бикини американците правеха атомните си опити.

Когато отминаваха Нова Гвинея, Боб Хопкинс каза:

— Пресичаме екватора!

Боби знаеше отлично, че екваторът е мислена линия, най-дългият паралел, еднакво отдалечен от двата полюса, и въпреки това погледна океана. Все му се искаше нещо да го подсказва — поне някакво течение с по-особен цвят или нещо друго.

Големия Боб продължи:

— Служил съм в Нова Гвинея една година. Навярно знаеш, че половината от острова е индонезийско владение, а другата половина — наше, все едно Австралия. А туземците, папуасите, се бунтуват. Пък ние не можем да си ходим — имаме си планации кокосови палми, какао, памук, тютюн — и евтина работна ръка. И нефт, злато, платина. Много племена от вътрешността още не познават парите.

— А с какво пазаруват тогава?

— С черупките на морските охлювчета каури.

Боби си спомни, че на една снимка във вестник бе видял как изглеждат папуасите — черни и рошави, почти голи, накичени с гривни, в носа с глигански зъби, а в ушите с по десет обеци.

Големия Боб добави:

— Другаде по света хората месят хляб от пшеница, от царевица, от картофи, от плодовете на хлебното дърво. А тук от дърво. Не се учудвай! От сърцевината на саговата палма. Тук за достойнството на мъжа се съди по броя на жените и на прасетата му. И още нещо, което е имало голямо значение в миналото — мъж, който не е отрязал главата на нита един враг, не може да се ожени. В миналия век сред човекоядците папуаси е живял руският учен Миклухо Маклай...

Боби слушаше зяпнал от почуда.

Един ден корабът отмина и Молукските острови.

— Това са прочутите Острови на подправките — не пропусна случая да му предаде поредния урок Големия Боб. — На черния пипер, на карамфил и индийските орехчета, заради които Васко да Гама заобиколи нос Добра надежда и прекоси Индийския океан, Христофор Колумб откри Америка, а Магелан направи първото околосветско пътешествие. Имало е защо — подправките тогава са се ценели по тегло наравно със среброто.

Най-сетне достигнаха Борнео.

— Пригответяй се! — нареди му Боб Хопкинс. — Ще те откарам с хеликоптера. Корабът продължава без спиране към Индокитай.

След сбогуване с екипажа двамата се настаниха в машината и полетяха на запад.

— Под нас е Целебеско море — опита да надвика воя на витлото Големия Боб. — На юг е остров Целебес.

От високото се виждаха много добре многобройните островчета и големите масиви суши.

— Борнео! — извика пилотът, като посочи напред.

Сушата приближаваше бързо. Към крайбрежието морето се превърна от лазурно синьо в жълтеникаво от довличаната с реките червена пръст. Прибоят, който се разбиваше в назъбените рифове, го обграждаше като бяла огърлица.

Боби знаеше. Пилотът му беше разказал и това. Борнео беше третият по големина остров на света. Представляваше част от република Индонезия. Сега я наричат Страната на хилядите острови, а някога — Островите на блажените и Смарагдовия пояс. Острови, острови, един от други по-красиви, по-богати: подправки, тропически култури, нефт, каучук и главно калай. Борнео, или, както го наричат индонезийците, Калимантан, Ява, Суматра, Целебес, Бали,

Молукските, Малките Зондски острови и хиляди други. Въртолетът щеше да прекоси джунглата и да свали пасажерите си в западното пристанище Джеселтън, където щеше да го чака Червенобрадия.

Ето, океанът остана назад. Под кабината се ширна джунглата като втори океан от замръзнати зелени вълни.

Боби не успя да склони новия си приятел да го свали другаде. Много упорит се оказа Големия Боб. Разумен човек, добър, но строг. Изпълнителен. Офицер. „Ще те предам на баща ти!“ — беше рекъл вчера той и не поискава да повярва, че Червенобрадия не му е никакъв баща, ами — детектив. При това положение оставаше само едно — бягството! Ако имаше парашут, Боби щеше да скочи от самолета. Друг може да се уплаши от парашута, само той не. Но понеже нямаше, му хрумна друго — да повреди хеликоптера, та да кацне принудително. Ала не стана нужда. Случаят сам му помогна.

Внезапно като изневиделица машината попадна сред никакъв хаос от облаци. Отвред засвяткаха мълнии. Вятърът взе да ги подмята нагоре-надолу. И как можеше да бъде другояче, щом като Индонезия е Полюсът на бурите. Както казваше Боб, само на Ява се падат осемстотин бури и триста двадесет и два гръмотевични дни годишно.

Няма що, пилотът спусна машината към земята. Едва успя да я приземи на никаква полянка сред джунглата, когато една повалена палма се стовари върху перката и я смаза.

— Щем не щем, ще ходим пеша! — оклюма глава Големия Боб.

Бурята премина скоро. Слънцето отново заблестя в лъскавите листа на джунглата.

— Да викаме за помощ! — предложи Боби.

— Я по-добре да си мълчим! Отгоре видях едно шосе на юг. Да се примъкнем мълчешката до него. Там все ще срещнем някой представител на официалната власт. А с горските хора даяките ще се разберем трудно. Ще вземат да ни помислят за диверсанти. И токувиж, докато се оправим, останали сме без глави. С тях шага не бива. Чувал съм, че стрелят с духова пушка — сумпитан, дълга цев, в която слагат отровна стрела и духат с уста.

Двамата самолетокрушенци тръгнаха по никаква пътечка, проправена от слонове и носорози през непроходимата грамада от листа и бодливи лиани. Боби взе да се озвърта накъде би могъл да побегне. Сега или никога! Тропическият дъжд току-що бе престанал и

всичко — мъховете по земята, храстите и дърветата — беше подгизнало от вода. Над главите им прелиха папагали, райски птици и безброй други непознати птици. Но не. Не бяха само птици. И някакви други твари.

— Това пък какво е? — запита Боби.

— Някои наричат Индонезия и Страната на летящите чудеса — по крайбрежието летящи риби, а навътре... Ето гледай! Това животинче, което прелетя на съседното дърво, е кагуан, а онова, по-малкото, летяга. Между краката си имат кожни гънки. Но не са прилепи. Нещо като категички. Това е летяща жаба, с ципа между пръстите на четирите лапички. Това — летяща змия. Сплесква тялото си като летвичка и се стрелка от дърво на дърво. А това — летящ дракон, гущерче, което при скок разперва страничните си перки. Гледай, гледай! Хвана пеперудата във въздуха и кацна отсреща. Но всички те не летят, само планират като книжните лястовички. Някога първите пътешественици са препарирвали тези дракончета, донасяли ги в Европа и ги продавали като току-що излюпените малки на големите змейове, които уж живеели тук.

След двеста-триста метра видяха как закусва една носова маймуна. За да не ѝ пречи огромният нос, тя го придържаше с ръка отместен настрани, а с другата ръка пъхаше някакъв плод в устата си. Боби едва се откъсна от това смешно зрелище.

В тоя миг другарят му го спря уплашен. Отсреща, от поваления дънер, дебнеше пъстър хищник, вперил в тях кръвожадния си поглед. Ами сега? Пилотът стисна ножа си. Нямаше друго оръжие. А беше уверен, че и с него не би могъл да си помогне много.

— Когато се вкопча с него, ти бягай! — заповяда той на малкия си другар.

Но и Боби имаше чувство за достойнство. Да бяга той, Боби Станков! Тъкмо сега! Пред опасността! Де се е чуло такова нещо? Затова грабна отчеснатия от бурята прът, който лежеше пред краката му. Щеше да му послужи за копие.

За щастие не стана нужда. Един увиснал клон ненадейно оживя, спусна се и омота пантерата. Двата хищника паднаха на земята и там продължиха борбата си на живот и смърт. А уплашените хора побягнаха, без да дочакат изхода ѝ. Както пантерата, така и десетметровият питон бяха и техни врагове.

Откъм реката се дочу страшен шум, плясък и рев. И изведнъж видяха гледка, от която дъхът им спря. В плитчината се биеха крокодил и маймуна.

— Орангутан! — пошепна Боб Хопкинс. — „Горски човек“ го наричат туземците. Слязъл е да се напие, а той брониран глупак го е нападнал.

Боят ставаше все по-настърен. Маймуната удряше с юмруци, премяташе врага си, бълскаше го. Внезапно тя обхвата муциуната му с ръце и му прегриза гърлото.

„Виж, сега вече имам право да бягам!“ — помисли си Боби. И докато другарят и пазачът му гледаше замаян страшния двубой, Боби се шмугна в храстите. Хукна направо през джунглата.

Скоро виковете на преследвача му заглъхнаха назад. Нима можеше тромавият пилот да се мери с бегача Боби?

Тогава от храстите изскочиха десетина полуоголи мъже, които се нахвърлиха отгоре му. Докато се опомни, Боби се видя омотан с въжета.

Туземците поведоха пленника си назад. Това навярно бяха даяките. Жълтокожи, с присвити очи, мълчаливи, смирещи — истински главорези. Дали и неговата глава щеше да послужи за сватбен подарък на някое от тези голи момчета?

Най-сетне излязоха на една поляна, сред която се гушеха двадесетина колиби, изцяло построени от бамбук, без никакъв пирон, обвързани с палмови въжета. Всичко беше от бамбук: и жилищата, и оградите, и пейките, и съдовете, и чучурът на извора, и окачените по дърветата пчелни кошери.

Там го посрещнаха няколко индонезийци, подобни по вид на нападателите му, само че облечени в униформи.

Може би за стотен път Боби разправи патилата си. Даяките се оказаха по-разбрани хора, отколкото му се сториха отначало. Решено бе да го препратят в столицата Джакарта, където щеше да потърси българското посолство, за да уреди отпътуването си за България.

Същия ден тръгнаха на път. Джунглата приличаше на планина от зелен бигор, повдигната върху безброй мраморни колони, омотани с гигантската прежда на лианите. И толкова орхидеи. И всякакви други цветове. И бегонии с разперени пъстри листа. Най-много го учудваха два цвята. Единият — голям, колкото кръглата им масичка в хола.

Вонята му беше нетърпима, като мърша. С нея примамвал мухите, които го опрашват. Другият пък приличаше на гигантска кала с двуметрово вретено. Както казаха водачите му, това били най-големите цветове на света: рафлезията и аморофалусът.

Войниците го отведоха в едно туземно село и го предадоха на старейшината. Той веднага организира експедиция да отведе момчето надолу до шосето, откъдето с някой камион щеше да се добере до Южен Калимантан.

След няколко дни, мокрен от дъждовете и изсушаван начаса от жегата, достигна равнината. В оризовите поля и плантациите с банани, ананаси, каучук, манго и хлебни дървета работеха индонезийци с големи конични шапки от цепен бамбук — едновременно слънчобрани и дъждобрани. С един камион го откараха до град Мартапура, града на елмазите, претъпкан с търговци и шлифовчици на диаманти, и го отведоха в полицейското управление.

— Значи, това си ти — рече полицейският началник, щом го видя. — Имам заповед да те арестувам.

Един полицай го изведе навън, натика го в джипа си и го откара по шосето към юг.

За пръв път Боби видя маймуна да работи. Това стана, когато наблизиха брега. Един опитомен лапундер се катереше по палмите и късаше зрелите кокосови орехи, а отдолу ги събираще господарят му.

След малко достигнаха Банджермасин, центъра на Индонезийско Борнео. Там пазачът го предаде на друг полицай в един товаропътнически параход, който след няколко минути се отдели от кея.

Навлязоха в Яванско море. Боби се смяя. Толкова кораби, лодки и безброй прау — туземни платноходки, в които полуголите лодкари при затаишие гребяха с песни в такт с гонга. А зъбите им — сякаш разкървавени след юмручен бой от бетела, дъvkата на азиатските народи.

На другата заран приближиха пристанището на Джакарта, скътано в хубав тих залив на северозападното яванско крайбрежие. Корабът се прилепи към един страничен кей. По спуснатия мост се втурнаха върволица докери, препасани около бедрата с парче плат-саронг, понесли на бамбукови кобилици по два грозда банани.

А на пристана, сред множеството хора със саронги, индонезийски носии, европейски и военни облекла Боби съзря

Червенобрадия, който се заглеждаше в кораба. Явно, чакаше го. Какъв беше той всесилен детектив, който го бе намерил чак тук?

Боби реши изведнаж. Скри се зад един отдушник, изхлузи панталоните, сакото и ризата си и така, само по гащета, се вмъкна във върволицата на докерите. По пътя помоли с ръце съседа си да му отстъпи за малко бамбуковата си шапка, нахлути я на главата си, сложи на рамо кобилицата му и така, маскиран, свил дрехите си под мишница, премина под носа на Червенобрадия, който продължаваше да се взира в пасажерите на палубата. Поиска му се да го ритне отзад и да го бутне в морето, но се въздържа. Ама че глупав детектив! И той се наел да гони не някой друг, а Боби Станков...

В този миг полицаят от борда го позна. Развика се. Спусна се по моста. Хукна и Червенобрадия. Боби изтича на площада, сподирен от засилващата се подире му гълъчка. Ами сега накъде?

И видя цял гараж от велорикши, малки файтончета за двама души с три колелета, които се карат като велосипед — от човек, седнал отзад. Беглецът се метна на една рикша и натисна педалите. Подире му с друга велорикша се спусна дебелият собственик на гаража, като не спираше да вика. Боби ускори ход. Изпревари го. Но всеки път, когато се пооптуснеше, го виждаше зад гърба си.

Градът приличаше на мравуняк. Хора, хора. И автомобили, рикши, велосипеди, пешеходци. И търговци с кобилици, които носеха на рамо дюкяните си с плодове, зеленчуци, галантерия, гостилиници. И пазари с немълъквящата им врява, затрупани с планини от риба и плодове — банани, ананаси, кокосови орехи, манго, малайски ябълки и чудото на тропиците — големите колкото човешка глава дуриани, плодовете с божествен вкус и с най-отвратителната воня. Някъде свиреха народните оркестри гамелани от окочени метални гърнета, по които музикантите удрят с палки, гонгове с разна големина, ксилофони и ребаби — цигулки с две струни. И народните куклени театри, и театрите с куклени сценки...

Двумилионният град изостана назад, най-първо модерният център, после и колибите на покрайнините. Напреде се ширна полето, осеяно с оризища и плантации, зад които се надигаха острите върхове на вулканите.

Полицейската сирена го накара да свърне от пътя в банановата планация. В профучалия автомобил седеше Червенобрадия. Боби се

облече пак, после излезе на пътя и обърна назад. Но пак чу воя на сирената. Пак се отби и се потули зад една бамбукова къщурка. Но и полицайите спряха на същото място. Червенобрания рече:

— Аз ще го почакам тук. Вие се върнете към брега.

Той седна на пейката пред колибата. Щом седна, и задръяма. Изглежда, изморен беше здраво. Боби се смая какво да стори. Как да се измъкне. Полето гъмжеше от хора. Наистина Ява е едно от най-гъсто населените места на земята. Оризищата се катереха по терасите на хълмовете, губеха се високо по склоновете на вулканите. Боби си припомни, че Големия Боб наричаше Индонезия и с друго име — Страната на вулканите.

А това? От колибата се измъкна триметров питон и пропълзя към задрямалия детектив. Такъв хищник задуши пантерата в Калимантанска джунгла. Ако някой не му помогнеше, Червенобрадия щеше да загине. Един Боби Станков не би оставил без помощ кой да е човек, та бил той и най-проклетият детектив. И то човек, който го спаси от акулата...

Той се озърна. Видя една брадва, подпряна до колибата. Грабна я и притича. С един замах отсече главата на влечугото.

„Едно на едно! — помисли си момчето и побягна. — Ти ме спаси, аз те спасявам. Боби Станков не остава дължник.“

Но иззад къщурката изскочи стопанинът й и се развика сърдито. Момчето не разбра защо. Не допускаше, че бе убило домашния му питон, който пазеше дома и хамбарите му от плъхове. Само видя, че Червенобрадия се събуди и хукна подире му. Боби прескочи някакъв ров, който се изпречи на пътя му. Тежкият детектив не успя да го заобиколи, цопна вътре с двата крака. Залепна като муха в мухоловка, попаднал в ямата, където индонезиецът събираще сока от дворните си каучукови дръвчета.

Разбрал, че засега врагът му е обезвреден, малкият беглец излезе на шосето и се метна върху стъпалото на минаващия камион.

— В българското посолство! — помоли се той. — По-бързо!

Не беше тъй лесно да се развие бързина в навалицата на Джакарта. Мина цял час, докато най-сетне шофьорът му посочи сградата с българския герб.

Най-сетне! Най-сетне! Тук вече щеше да получи помощ, спасение.

И в момента, когато посягаше към дръжката на вратата, някой го хвана за ръката. Боби се обърна изтръпнал. Червенобрадия.

— Помощ! — изкрештя той и се дръпна навътре.

Без да се противи, с него влезе и детективът, като не пускаше ръката му.

— Стига бе, момче! — скара му се той накрай. — Измъчи ме!

— Как смеете да ме арестувате? Аз съм на българска територия.

— Глупчо! — усмихна се Червенобрадия. — Я погледни!

И му показва паспорта си за пътуване до България, в който бе вписано и името на Боби, бе залепена и снимката му.

— Ние сме приятели с баща ти — рече той. — И не съм никакъв детектив, а журналист. Той ме помоли да те отведа при него. Извадих ти билет, уредих всичко... Тук те чакам от два дни. Обади ми се Големия Боб...

— Ами убийството?

— Отдавна хванаха убийците.

— Зна... Зна... — заекна Боби. — Значи.

И седна на първия стол, който му попадна, усетил как се подкосяват коленете му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.